

ÎNAINTEA CUVÂNTULUI

(Prefața cărții editate în anul 1995)

Este prea frumoasă tradiția credinței ortodoxe și faptele ei cele mântuitoare și liniștitoare de suflet ca să nu fie trăită această viață, ca să nu fie gustată din plin spre mângâierea sufletului cel necăjit al omului veacului acesta și spre lucrarea mântuirii întru Hristos. Și este prea frumoasă, prea cerească și prea înaltă chemarea lui Dumnezeu, coborâtă pe pământul României prin cuvântul Său, care se lasă din cer de patruzeci de ani în chip atât de minunat, mai minunat decât oricând, căci în istoria poporului român stă, deja, înscrisă coborârea din cer a cuvântului lui Dumnezeu începând din anul 1955 și până astăzi. Cuvântul lui Dumnezeu, și nu cuvântul despre Dumnezeu.

*A existat și există în România un popor luat din ea, cu care a vorbit și cu care vorbește din cer Dumnezeu. Noi nu am dat de un neadevăr sau de niște închipuiri sau de niște speculații ale istoriei acestui timp în care trăim, ci suntem martori ai Adevărului care se coboară din cer și care se numește: **Cuvântul lui Dumnezeu în România**.*

Nu suntem teologi, nu vorbim din cunoașterea teologiei speculative și ai termenilor ei filozofici și moderni. Vorbim ajutați de cuvintele teologiei cerești, și iată, le dăm oamenilor. Suntem hotărâți să înțelegem că teologie înseamnă cuvântul lui Dumnezeu, prin cele două părți ale cuvântului: Theos și Logos; înseamnă cuvântul rostit de Dumnezeu în orice vreme. Suntem hotărâți să înțelegem că Dumnezeu a vorbit, ca în toate vremurile, și în vremea noastră. Dumnezeu are vremea sub supunere și lucrează în toată vremea și grăiește din cer în toată vremea. Dacă Fiul lui Dumnezeu, Care este Cuvântul lui Dumnezeu, S-a coborât și S-a întrupat acum 2000 de ani și dacă Luca evanghelistul a scris preaputernicului Teofil istoria Cuvântului Iisus Hristos, astăzi noi dăm oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu din vremea aceasta.

La început, poporul lui Dumnezeu a fost scos din robia Egiptului și a fost purtat prin pustie vreme de patruzeci de ani înspre țara Canaan. La sfârșit, iarăși a fost așa. A fost în România un popor ales din ea, un popor călăuzit de lumina și de stâlpul Cuvântului lui Dumnezeu, un popor care împlinește în duminica învierii din acest an vârsta de patruzeci de ani. Din capitolul întâi al cărții, «Sfânta Virginia, Trâmbița lui Dumnezeu», se va putea lua de la capăt înțelesul cel bun al începutului cuvântului lui Dumnezeu și al cursului său până azi. Cuvântul lui Dumnezeu, mare parte din el, a putut fi scris de fiii acestui popor. În primii ani de după 1955 a fost cules mai greu cuvântul. Au fost apoi perioade de prigoană, și cuvântul se scria și mai cu anevoie și se păstra foarte greu. Oamenii legii urmăreau poporul Domnului și de peste tot căutau și confiscau cuvântul scris. Dar după ce Dumnezeu a dat cu palma în prigonitorii din satul cuvântului lui Dumnezeu (satul Maluri), s-a putut apoi scrie și păstra mai mult cuvânt, și apoi majoritatea paginilor s-au adunat la un loc, și există această istorie, există mii de pagini.

Am fost cuprinși de Dumnezeu ca să facem parte din poporul Său, din lucrarea Sa. Suntem acum luați la lucru de înnoire, în numele Cuvântului. Poate chiar aceasta a fost chemarea și misiunea noastră: scoaterea la lumină a cuvântului lui Dumnezeu. Am luat din cuvântul cules din vremea trupului sfintei Virginia (1955–1980). Am luat, iarăși, din cuvântul coborât din cer când prin sora Virginiei a lucrat în același fel Dumnezeu (1980–1994). Cuvântul auzit și cules de creștini are în el simplitatea lor, și este frumos în exprimare, simplu și frumos, căci Dumnezeu grăia după nivelul înțelegerii lor. Și am luat apoi extrase și foarte multe mesaje întregi ale cuvântului lui Dumnezeu din perioada 1990–1995. Pe acestea le-am luat de la Mănăstirea Noul Ierusalim din Pucioasa, unde acum cuvântul se lasă de deasupra așezământului sfânt și unde cei veghetori înaintea glasului Domnului scriu cuvântul.

La ultima coborâre de cuvânt prin sfânta Virginia, în 3 septembrie 1980, Dumnezeu cuvânta așa: «Fiilor, va veni timpul, și vine, când voi sta în fața voastră mereu cu cuvinte sfinte». Asemenea mărturii de glas din cer, de glasul Domnului, de glasul sfinților, sunt multe în tradiția credinței noastre ortodoxe, dar cuvântul lui Dumnezeu din vremea aceasta înseamnă mărturie cu mult mai mult decât în orice vreme de până acum. Dumnezeu aduce prin cuvânt osândirea și judecata păcatului, vestirea și pregătirea pământului pentru întoarcerea Sa, primirea cuvântului vieții și recuperarea omului căzut, reîntoarcerea omului în viață de Eden.

Am stat de vorbă cu foarte mulți creștini care sunt cuprinși de acest izvor ceresc pe pământ. Le-am cules mărturiile la o parte din ei. Se putea mult mai mult, că toți voiau să mărturisească despre cuvântul lui Dumnezeu și al trâmbiței lui Dumnezeu, sfânta Virginia. Dar sârbătoarea cea de patruzeci de ani (Paștele, 1995) se apropie, și noi avem de dat poporului român această carte. S-a coborât din cer cuvântul care spune să scoatem cartea aceasta.

Multe cuvinte luate de securitatea politică a vremii se găsesc astăzi circulând sub altă identitate. Când ai material, de ce nu ai face-o? Iată, și noi facem tot așa, dar vorbim oamenilor de lângă rădăcina izvorului de profeție al Noului Ierusalim în România. Noi am găsit pomul din care sunt luate aceste roade. Așa-zisa lucrare a indianului Sundhar Singh am găsit-o vestită de Dumnezeu în mijlocul acestui izvor, iar cei de la securitate care au avut materialul au schimbat multe cuvinte și le-au dat mai departe sub altă identitate. Nu știm, este posibil ca Dumnezeu să mai fi transmis și în alt loc, dar cuvântul acesta este coborât din cer în cadrul acestui izvor.

Găsim necesar să mărturisim că vorbește Tatăl, că vorbește Fiul întru Duhul Sfânt. Domnul Iisus Hristos face cale cuvântului Preasfintei Maicii Sale, Născătoarea de Dumnezeu alături de cuvântul Său; face cale cuvântului sfintei Virginia alături de cuvântul Său; face cale cuvântului sfinților alături de cuvântul Său. Cuvântul lui Dumnezeu cel mai proaspăt transmis este deja citit în mijlocul mulțimilor care înconjoară poporul cel martor al cuvântului.

Am luat pentru această carte din mesaje Domnului către preoții și arhierii care cred în coborârea cuvântului, nespecificând nici un nume, pentru a nu aduce peste ei pericolul caterisirii. Am luat din mesaje către oamenii de cultură, către oamenii vremii din diferite domenii, după cum trimite cuvântul lui Dumnezeu. Sunt prinse în carte mesaje și extrase din cuvântul lui Dumnezeu către regele nostru, Mihail I al României, care a citit cu numele său așezământul mănăstiresc de la Pucioasa. Sunt mesaje și extrase din cuvântul lui Dumnezeu către arhierul cel martor și întemeietor cu numele său al așezământului sfânt de la Pucioasa. Oamenii, și mai cu seamă românii, vor hotărî singuri ce este acest cuvânt, vor hotărî dacă este Dumnezeu sau dacă nu este Dumnezeu prin cuvântul coborât din cer, vor hotărî dacă vor crede sau dacă nu vor crede în cuvântul lui Dumnezeu dat de noi poporului român, care poartă, scrisă în el, această filă minunată de istorie cerească pe pământ, vreme de patruzeci de ani.

Vom sta la datorie dacă vom fi solicitați și vom lucra pe cât vom reuși, la cerința celor ce vor să înțeleagă nedumeririle care ar fi. Spunem așa pentru că deja de trei ani oamenii presei au scris în necunoștință de cauză despre acest ceresc mesaj al vremii și despre locul grădinii cuvântului. Poporul Domnului și cei mai mici de la Pucioasa nu fac decât să asculte și să lucreze tot ce aduce cuvântul lui Dumnezeu, care înnoiește totul și face totul curat. Puțini din oamenii presei au luat din cele adevărate, iar cei mai mulți au folosit chiar minciuna, chiar răutatea, chiar pizma, dar nici așa nu a fost rău, ci, dimpotrivă, oamenii au fost ajutați să se întrebe: „Ce este acolo, la Pucioasa?“, și adevărul s-a subliniat și mai bine. Propovăduind un adevăr chiar din duh de pizmă, nu faci decât să-l subliniezi cu două linii și cu litere groase, căci adevărul se luptă singur pentru sine.

Mulțumim și celor cu inimă curată și celor iritați, care au scris despre cuvântul lui Dumnezeu și despre locul său de coborâre și chiar despre noi, purtătorii de cuvânt ai acestui mesaj ceresc. Aceștia au făcut publicitate, și le mulțumim, căci oamenii au înțeles, în sfârșit, că cineva a încurcat bunăvoința Sinodului B.O.R. și, lucrându-se din lături, noi am fost lăsați în lături. Toate acestea au picat pe placul arhierului de Târgoviște (Vasile Costin), care a pus la lucru toată împotrivirea sa prin oamenii presei ce aveau drept sarcină denigrarea arhierului Irineu Bistrițeanul, cel ce a avut menirea de la Dumnezeu să cunoască din vreme lucrarea cuvântului, să o studieze conștiincios, ca un teolog, să o creadă apoi și să o împlinească așa cum venea ea din cer spre împlinire. Preoți ai eparhiei Târgoviște, și mai cu seamă cei vecini cu Mănăstirea Noul Ierusalim, au lucrat multe feluri de mărturii mincinoase, cum că sunt culese de la lume, dar lumea nu cunoștea adevărul acesta, căci adevărul a fost ținut ascuns, de Dumnezeu. Cei ce s-au luptat să pună vâl peste această fântână cerească, poate vor mai lupta și de acum, dar cartea aceasta va sta față în față cu ei.

Nu îndrăznim să comentăm asupra cuvântului. Ne este teamă. Cuvântului lui Dumnezeu nu-i trebuie comentarii. Și pentru că vremea de acum a cuvântului s-a însemnat pe pământ prin ridicarea Sfintei Sfințelor Bisericii României (Mănăstirea Noul Ierusalim), după cum este profetizat din cer în 17 iunie 1977: «Vine vremea să ridicăm case de închinare», și pentru că așa de anevoios se înțelege adevărul despre acest loc al grădinii cuvântului, alăturăm aici cuvântul arhieresc de la slujba de sfințire a pietrei de temelie a locului ales de Dumnezeu și o parte din predica arhierescă de la sfințirea lăcașului sfânt:

Rep.: — Părinte Irineu, suntem toți sub impresia acestei taine care reprezintă sfințirea acestui loc. Am urmărit slujba pe care ați ținut-o aici, și unii dintre cei care sunt aici, sunt înlănțuiți de mai multă vreme de această taină. Aș vrea să ne mărturisim acum (pentru că tot ce se întâmplă aici este o mărturie), de ce acest loc? Ce s-a întâmplat, ce se întâmplă, de fapt, în acest loc? Care sunt misterele deocamdată cunoscute ale acestui loc și ale oamenilor care-l locuiesc?

P.S. Irineu: — Da. Dumnezeu întotdeauna a lucrat miraculos atunci când a pregătit pentru poporul Său cel credincios taine mari. Acesta este un loc în spatele căruia se ascunde o mare taină, acum parțial înțeleasă și de puțini înțeleasă, însă când vremea marilor împliniri se va arăta, atunci toți vor înțelege misterul și nu le va veni să creadă cum Dumnezeu Se revelează în atâta simplitate și umilință. Acesta este locul în care am pus astăzi piatră de temelie unui templu: templul lui Dumnezeu, templu în care Dumnezeu Își va arăta slava Sa și majestatea Sa până la palpabil și vizibil, templu în care Se va coborî cu tot cerul.

— Cum s-a ales acest loc? pentru că în aparență, spun, numai în aparență, el este, să spunem, un loc banal. Tainele lui și virtuțile lui sunt cu totul altele, și ele, probabil, așa cum spuneți, se vor arăta mai mult, și s-au arătat deja astăzi, când s-a putut pune această piatră de temelie.

— *Ascultând o astfel de întrebare a dumneavoastră, mă gândesc la cetatea Nazaretului, despre care locuitorii lui, ai acelor vremi în care Hristos a apărut în Nazaret, spuneau: «Poate din Nazaret să iasă ceva bun?». Dumnezeu are aici un izvor de apă vie. Este poate chiar acel râu din Apocalipsă, care curge din tronul Sfintei Treimi, râul vieții, din care acum se adapă pușini, și credem că într-un viitor apropiat se vor adăpa mulți. Și pentru că aici este sursa sau izvorul divin, nu contează cât de simplu și cât de necunoscut este acest spațiu geografic. Aici Dumnezeu vrea să-Și reveleze slava Sa, precum oarecând în acel banal și neluat în seamă Nazaret.*

— Aș vrea să explicați un alt lucru miraculos. Știu că oamenii care trăiesc pe aceste locuri aud glasul Domnului. Și dumneavoastră știți. Cum s-a întâmplat acest lucru și cum se întâmplă? Că se întâmplă, se pare, această minune, continuu.

— *Acest lucru s-a întâmplat chiar în epoca vechiului legământ, când încă nu sosise vremea harului și când Dumnezeu prin aleșii Săi a pregătit venirea Fiului Său în lume și a grăit prin gura lor. Cuvântul pus în gura lor era, de fapt, cuvântul lui Dumnezeu. Din clipa în care Duhul Sfânt S-a coborât pe colina Sionului, după ce Fiul lui Dumnezeu, Cel întrupat, răstignit, înviat din morți și înălțat la Tatăl, L-a trimis din ceruri, de atunci, Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, lucrează și mai minunat. Hristos a spus: «Este de folos ca Eu să Mă duc, că dacă nu Mă voi duce, Duhul nu va veni la voi». Hristos S-a așezat de-a dreapta tronului ceresc, L-a trimis pe Duhul Sfânt în istorie, și de atunci prin Duhul Sfânt grăiește și lucrează minunat. Duhul Sfânt este Cel ce aduce cuvântul în gura unor aleși. Și din cartea sfântului apostol Pavel adresată corintenilor știm că unii dintre creștinii botezați primesc anumite harisme, alții primesc altele, alte harisme sau daruri speciale, și printre aceste harisme una este și aceea a vederii înainte, una este cea a profeției, despre care se poate vorbi în acest loc. Duhul este Cel ce suflă unde vrea, și când suflă, cuvintele pe care le grăiește vasul ales sunt minunate și nu sunt de la el; sunt de la Dumnezeu puse în gura lui.*

— Și ce a profețit Duhul în acest loc?

— *În acest loc Duhul a profețit că istoria se apropie de acel moment al coacerii, că opera salvatoare a lui Hristos trebuie să fie ajunsă în deplinătatea ei, că timpurile trebuie să fie încoronate. Și această încoronare a tuturor timpurilor va începe din România, pe care Dumnezeu, aici, prin vas ales și în cadrul acestui izvor miraculos, o numește cea binecuvântată, cea aleasă, pământ de mari promisiuni duhovnicești, glie a strălucirilor, pe care Dumnezeu vrea să-Și așeze diadema slavei Sale. Și în clipa în care Dumnezeu va pune această aureolă glorioasă pe creștetul României, din România se vor extinde binefacerile încoronării timpurilor peste întreaga lume. Atunci România va fi pământul regenerării mondiale; atunci din România, după cuvântul Domnului aici grăit, din România va răsări cântare nouă, cântare de pace și imn de slavă veșnică peste națiunile Terrei.*

— E minunat ceea ce spuneți dacă lucrurile se vor împlini atât de grabnic, pentru că am înțeles, termenul pe care Dumnezeu l-a dat zidirii acestui lăcaș este foarte scurt, de numai trei luni.

— *Da, într-adevăr, vremea s-a apropiat, și când Dumnezeu lucrează în istorie – și lucrează în mod miraculos, cum este cazul de față – atunci se suspendă și legile timpului și legile spațiului, și ce se poate face într-o zi, nu se pot face de către oameni obișnuiți în zece ani sau într-un secol. Credem că vremea s-a apropiat; noi nu stabilim pronosticuri, pentru că nu este dat nouă să știm aceasta, dar din ceea ce se grăiește, din ceea ce simțim, credem că timpul este foarte aproape, că plinirea vremii este la ușă, și ne bucurăm că noi trăim vremuri pe care poate că ar fi dorit moșii și strămoșii să le trăiască; trăim vremuri în care ceea ce au semănat ei și au pregătit ei prin suferință, prin lacrimi și sudori, noi putem să gustăm. După cuvântul Scripturii, ei au ostenit, și noi intrăm în holda lor.*

— Nu ne rămâne decât să credem în puterea miracolelor, pentru că, bineînțeles, ele vor avea puterea să ne pună credința în locul credinței, istoria în locul istoriei și viața adevărată în locul vieții adevărate.

— *Da, într-adevăr, atunci când acele vremuri de glorie și de plinătate se vor instaura pe plaiurile românești, toate structurile societății noastre vor fi refăcute. Atunci cultura, arta, știința, literatura și tot ce este de folos pentru o viațuire pașnică și prosperă vor avea adevărata strălucire, pentru că zgura păcatului va fi dată la o parte de pe coaja aceasta care acoperă fața cea adevărată a realității și spiritualității românești, și totul va străluci și totul se va descoperi în frumusețea primordială, așa cum era în paradisul edenic când omul nu cunoscuse ce este păcatul și când atât fauna, cât și flora, cât și perechea primordială era în stare curată. Atunci toate revelau splendori dumnezeiești; prin toate Dumnezeu grăia: și prin păsările și prin flori și prin oameni; și credem că aceasta va fi fața Ierusalimului cel nou, inaugurat pe pământul românesc: o restaurare a paradisului edenic.*

— Vă mulțumesc, părinte Irineu, vă mulțumesc pentru că prin tot ceea ce faceți, întăriți gândul acesta că Dumnezeu nu Și-a întors fața de la noi, ci, dimpotrivă, este în permanență cu noi în gândurile și în faptele noastre.

Aș vrea să vă rog să-i prezentați pe cei de lângă dumneavoastră, care sunt doar o parte din oamenii acestui loc.

— *Cei doi din dreapta și fratele din stânga mea sunt apostoli și slujitori ai lui Hristos, ce aparțin de acest templu și care sunt aleși și unși de Dumnezeu în chip providențial și într-un mod cu totul excepțional, depășind legile firii. Ceilalți sunt toți creștini binecredincioși, care au contact îndelungat cu această sfântă lucrare și care, am putea spune, sunt pietrele duhovnicești ale Noului Ierusalim.*

... Dacă vrem să luăm logica omenească în considerare sau să judecăm după criterii raționale sau chiar după unele stipulații canonice, am putea să comentăm și să găsim pricină de sminteală. Însă în domeniul credinței sunt întotdeauna lucruri care ne depășesc, și revelația nu s-a închis odată cu închiderea ciclului de scrieri evanghelice (Biblia a fost scrisă prin anii 98–101: Evanghelia lui Ioan și Apocalipsa). Revelația a rămas deschisă. În clipa în care Duhul Sfânt S-a coborât pe colina Sionului, în foișorul de sus, la Rusalii, cerurile au rămas deșirate, deschise, nu s-au mai închis. Câtă vreme timpul istoric nu s-a oprit din circuit, Duhul Sfânt lucrează în istorie și revarsă efluvii de har; depinde de receptivitatea umană de a primi bogăția de slavă și de energie necreată din ceruri. Așa că mereu, mereu ne putem aștepta să avem surprize; surprize formidabile și admirabile, pentru că Hristos a spus: «Este de folos ca Eu să plec, că dacă Eu nu voi pleca, Duhul nu va veni la voi, iar dacă Eu Mă voi duce la Tatăl, voi trimite alt Mângâietor, Care va fi cu voi în veac».

Dacă lumea a fost creată de Dumnezeu, a fost răscumpărată de Fiul lui Dumnezeu, ea este dusă spre desăvârșire, spre culmea sau apogeul sfințirii, de Duhul Sfânt. Deci persoana a treia a Sfintei Treimi este în lucrare acum în lume: Duhul Sfânt. Or, Duhul Sfânt poate să aducă revelații și niște surprize la care nu ne așteptăm. Așa că nu avem motiv să spunem: mă smintesc, și mă smintesc. Într-o bună zi vom vedea o dezlănțuire de energii dumnezeiești și de miracole și de harisme pe pământul acesta, încât să putem spune că nu mai suntem pe pământ; că pământul a devenit un Tabor generalizat sau o Cincizecime sau Rusalii cosmice, și aceasta este starea finală a omenirii. Așa că dacă noi credem că Dumnezeu a ales-o pe România să fie pământul strălucirilor și «regina Mea», «mireasa Mea», cum o numește în lucrare, atunci El Se va revela cu totul și cu totul misterios, și multe lucruri ale trecutului vor fi suspendate, și surprize nemaiîntâlnite se vor derula în fața ochilor noștri, căci acum noi suntem angajați într-un marș triumfător spre starea finală a istoriei, când opera lui Hristos trebuie să fie încoronată și istoria, coaptă. Adică, tot ce Hristos a dat lumii prin întruparea Sa, prin moarte, prin patimile dureroase, prin mormântul lui Iosif din Arimateea, împrumutat Lui pentru trei zile, prin Muntele Măslinilor, de unde S-a înălțat la Tatăl sau prin evenimentul de pe Sion, care a fost culminația, când Duhul Sfânt S-a coborât peste umanitate să facă din ea un antreu al eternității, toate acestea s-au dat lumii, dar multe s-au dat în potență, virtual. Și din cauza păcatelor, din cauza ofensivei în care sunt angajați în mod neobosit agenții iadului și puterile întunericului, și din cauza pasiunilor biologice care colcăie în ființa omenească și în viața lumii, opera lui Hristos nu poate să-și arate floarea, este estompată, este blocată din cauza atâtor lucruri. Dar într-o bună zi, aici, pe pământ (nu numai în împărăția cerurilor, dincolo de nori), toate acestea trebuie să se vadă, și lumea să se bucure și să-L aștepte cu aclamații și cu ovații ca la intrarea în Ierusalim, pe Hristos ca Domn, ca Mântuitor, ca Suveran și ca Împărat atotputernic al universului, și credem că aceste vremuri se apropie, și dacă se apropie, e firesc să înceapă și surprizele. Atunci popoarele lumii care încă nu au cunoscut pe Hristos (și din păcate încă sunt foarte mulți care nu-L știu pe Hristos), se vor converti (și evreii și budiștii și hinduiștii și musulmanii) și Îl vor accepta pe Hristos, pentru că Hristos, chiar dacă ei nu-L acceptă, este Domn și Mântuitor al întregii omeniri și al întregului univers și cosmos. Dar ei, din păcate, din cauza refuzului de a răspunde la apelul Iubirii întrupate pe Terra în persoana a doua a Sfintei Treimi, coborâtă în Betleem, ei nu sunt părtași la roadele operei răscumpărării, dar sângele lui Hristos a fost vărsat și pentru ei. Ei nu vor să beneficieze de aceasta, dar într-o bună zi vor spune: „Da“, și vor spune: „Da“ pe pământ, nu dincolo de barierele mormântului. Și atunci, bisericile se vor uni, pentru că lui Hristos nu-I place ca biserica Sa, simbolizată acum 2000 de ani de cămașa pentru care s-a tras la sorți pe colina Golgotei, nu-I place să fie sfâșiată. Și atunci se vor uni, și va fi o turmă și un Păstor; și toate popoarele lumii, convertite; și de abia atunci se va dezlănțui gloria cea mare, și va fi pe pământ, și trebuie pregătită această epocă. Și în contextul acestei mari pregătiri pentru superba încoronare a veacurilor, este firesc să-și aleagă locuri cum Și-a ales pentru prima Sa venire, să marcheze anumite puncte pe pământ, unde să lucreze intensiv și într-un mod cu totul supranatural. Așadar, cu smerenie o spunem, de ce să nu fie și la noi în România? Dacă încă în veacuri apuse vechii călugări de la Athos spuneau despre România că este «Grădina Maicii Domnului» și apoi de-a lungul veacurilor mulți alții, și acum, aici, în mod cu totul deosebit și cu nimb de strălucire pascală sau pentecostală se petrece, credem că România aceasta este marcată. Și dacă am analiza bine cursul istoric, să-i zicem de două ori milenar al acestui popor, am vedea că este un popor de excepție, este un popor cu o noblețe rară, chiar dacă acum, după cincizeci de ani de opresiune ateistă și comunistă, ne-am pervertit și ne purtăm ca țigani. Dar în firea noastră, în ființa noastră avem niște calități unice, suntem un popor ales, un popor binecuvântat și cu valențe și cu niște virtuți dumnezeiești, angelice, dar ele nu s-au putut declanșa din cauza greutăților prin care am trecut și a valurilor de migrații, de asupriri și nedreptăți. Însă poporul ăsta, dacă îi studiem istoria, niciodată nu a asuprit pe nimeni, niciodată nu a dus război de cotropire; totdeauna el s-a apărat, săracul, și și-a tras carul istoriei până la capătul celui de al doilea mileniu; uite că trecem pragul celui de al treilea și, așa cum spunea poetul: «Eu îmi apăr sărăcia și nevoile și neamul»; și atâtea sânge, și atâtea lacrimi, și atâtea sudori care s-au scurs din trupul României, născută, iar nu făcută creștină, cum spunea Domnul aici în lucrare, că «Acest popor este ortodox de la nașterea lui» și că «Biserica este veche cât Fiul», (vorbește de Fiul lui Dumnezeu ca Om, ca Nazarinean, ca Omul din Nazaretul Galileii); deci s-a născut odată cu Fiul Său, Cel Unul născut. Ce frumusețe! Pot să spună aceasta sârbii, croații, bulgarii, cehii,

slovacii, rușii, ungurii, care toți au primit creștinismul prin anii 800, 900, 1000, de la misionarii creștini, veniți pe aceste plaiuri est-europene? Pe când, poporul nostru s-a născut creștin. Sfântul Andrei a propovăduit Evanghelia pe țărmurile noastre, și apoi negustorii greci, ucenici ai sfântului apostol Pavel, care au predicat Evanghelia în Peninsula Balcanică, au venit și au completat ce a semănat Andrei, pescarul din Betsaida Galileii, primul chemat la apostolat; și apoi au venit coloniștii romani, când Traian a cucerit Dacia și a transformat-o în provincie romană. Atunci, foarte mulți coloniști, pentru colonizarea acestei Dacii, au adus pe alții, care erau creștini, și așa s-a completat, încât noi, de la început am avut un creștinism tare și de excepție, astfel că prin secolul al patrulea, când s-a dat edictul de libertate de către împăratul Constantin cel Mare pentru creștinătatea universală și a avut loc Sinodul de la Niceea în Asia Mică în anul 325, printre episcopii cei 318, participanți la Sinod, unde s-a formulat Crezul și a fost semnat simbolul de credință (Cred întru Unul Dumnezeu...), a participat și episcopul Teofil din Dacia. Cine mai poate să se mândrească cu așa ceva? Deci noi, oricât de smeriți am fi, cu și mai profundă smerenie trebuie să declarăm sus și tare că acest popor este un popor de excepție. Și pentru că nu am avut parte de fericire niciodată, ci numai de lacrimi și de dureri, Dumnezeu ne va pregăti pentru aceste vremuri și ne va da acum, cum spune apostolul neamurilor: «Nu pot să pun în cumpănă durerile acestui veac cu bucuriile pe care Dumnezeu le-a pregătit celor ce-L iubesc pe El».

Deci cred că ne așteaptă surprize și pare-se că sunt la ușă; deja putem să folosim termenul: „Veni-va vremea și a și venit“, și trebuie să fim foarte corespunzători. Cel puțin dacă nu lucrăm pentru împlinirea planului lui Dumnezeu cu lumea și cu istoria acestei nații binecuvântate, măcar să nu-L împiedicăm prin păcatele noastre. Dar Dumnezeu ne vrea împreună lucrători, așa cum spune în lucrare: «Voi sunteți mâinile Mele și picioarele Mele, voi sunteți gura Mea», căci Dumnezeu Se folosește de noi, slăbănogii, dar noi suntem instrumente, pentru că Hristos, din clipa înălțării nu mai umblă pe țărmurile noastre văzut cu trupul, cum umbla pe ulițele Ierusalimului sau pe țărmurile Tiberiadei sau prin lanurile de grâu ale Galileii. El este dincolo de această lume. El este într-un plan (mă exprim teologic, ca să mă exprim desăvârșit), deplin pnevmatizat, sau transparent, spiritualizat, pentru că trupul Lui e trup, dar e un trup care poate să treacă prin ușile încuiate, cum a trecut în ziua Învierii, că El lucrează tot atât de eficient ca atunci, El este tot atât de contemporan cu noi cum a fost cu ucenicii Lui și cu poporul ales din vremea petrecerii Lui cu trupul pe pământ. Ba mai mult, căci atunci avea trup și îi mângâia și îi alinta și le răspundea nevoilor lor; dar acum, El, înălțat fiind la Tatăl și în planul deplin spiritualizat, s-a umplut trupul Lui de Duhul Sfânt, și Duhul Sfânt a fost trimis peste creație, peste istorie din trupul Lui și, acum, Hristos ni Se poate interioriza nouă, adică acum Hristos poate să pătrundă prin Duhul Sfânt în noi, încât să nu mai știm până unde suntem noi și până unde este Duhul Sfânt, ca și în cazul lucrării miraculoase care se petrece aici, sau a vaselor alese, când Dumnezeu ici și colo grăiește și a grăit prin veacuri. Și atunci, cum apostolul Pavel spunea: «Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine» sau Duhul strigă din tine: «Avva! Părinte!». Cine Îl numește pe Tatăl Părinte? Hristos. Deci Hristos este în tine prin Duhul Său Cel Sfânt. Duhul din tine, Hristos strigă: «Avva! Părinte!». Deci nu mai ești tu. Poți să fii hristificat.

De aceea noi în teologia noastră ortodoxă vorbim de îndumnezeirea omului, adică omul poate să devină Dumnezeu prin har. Acum suntem slăbănogi, dar aici se apropie vremea. Acestea vor fi trupurile cerești, pentru că Hristos este Omul la capătul istoriei. Hristos nu a venit în lume numai să Se dea în spectacol, să arate ce poate El. El Și-a asumat toată condiția căzută a omului și firea omenească cu slăbiciunile ei, cu durerile ei și cu amarurile ei, și a dus-o la maximum de desăvârșire și a zis: Aici vei ajunge tu, omule; toată posibilitatea o ai; dacă vei crede în Mine, lucruri mai mari decât Mine vei face.

Asta este calea, asta este traiectoria, și de aceea Hristos Cel înviat este numit pârga sau începutul învierii celor adormiți. Asta este calea omului. Hristos a făcut tot ce va putea să facă omul care vrea să trăiască în Hristos. Care nu, se exclude singur din împărăție. Și la sfârșit toți vom avea trupuri transparente, toți vom putea trece prin uși închise și prin ziduri și vom fi totuși oameni, nu ne vom pierde identitatea ființială de chipuri ale lui Dumnezeu, cu frumusețe și cu înțelepciune și cu simțământ sfânt, dar vom spiritualiza materia din noi. Asta este calea. E o cale firească. Nouă ne pare greu acum, pentru că noi judecăm ca oameni și ca pământeni, dar acesta este destinul omului: cetățenie veșnică, transparență, frumusețe de disten, pnevmatizare, subțirime spirituală. Așa că, să nu ne mirăm dacă aici vedem o lucrare în care se spun niște lucruri cu totul ieșite din comun. Nu sunt ieșite din comun; sunt pe linia sfintei Scripturi și pe linia sfinților Părinți, dar omul, îngroșat de materie, omul care, în loc să-și spiritualizeze materia din el și să devină transparent, cum au devenit unii sfinți care umblau prin aer, care cunoșteau gândurile oamenilor, care vindecau (sfinți: și în secolul trecut, sfântul Serafim de Sarov), omul ajunge până acolo încât și spiritul și-l materializează. Acesta e materialismul diabolic pe care-l experimentează epoca modernă și secularismul; că zicea sfântul Andrei Criteanul: «Mintea mea cu totul țărână mi-am făcut». Mintea este expresia Duhului, dar în loc ca prin mintea ta, ca prin duhul tău să spiritualizezi materia din tine și corpul acesta pornit spre rele, ai ajuns tocmai la procesul invers, să-ți materializezi, să-ți faci țărână sufletul tău, și atunci te îngroși și nu mai simți. Și dacă atâția oameni sunt astăzi țărână, păi e firesc că te fac praf și pulbere și râd când le spui lucruri tainice, lucruri fine, subțiri, lucruri de destin suprafiresc al omenirii, lucruri care aparțin cetățeniei

noastre cerești – că toți o avem – și care aparțin statutului nostru de candidați la nemurire; și rîd, pentru că nu le convine, nu pot să priceapă sau îi împiedici, nu-i lași să-și trăiască viața în plenul ei așa cum o simt ei, la nivel de plăceri epidermice și de pasiuni lumești, și îi împiedici, și zic: „Dar ce vrei acum, să mă fac sfânt? Ce vrei cu mine?“. Și de multe ori chiar și clerici ai bisericii, preoți și ierarhi spun așa, și asta este o notă a lumii degradate, a lumii deșirate de la sfârșitul mileniului doi.

Așa că să ne bucurăm, că nu avem de pierdut noi, care credem lucrarea. Avem numai de câștigat. Această lucrare nu ne împiedică deloc, nu ne sustrage de la scopurile și datoriile noastre de cetățeni buni, de oameni buni, de ființe sociale. E drept că unele lucruri sunt cam aspre, e cam greu, dar întrucât credem că e aproape împlinirea, trebuie să ne supunem acestei asceze aspre. Dacă regele vine acasă... în termeni duhovnicești nu există bătrânețe, sufletul nu îmbătrânește. Dacă acest corp fragil sau ambalaj de lut, carnea, se mai zbârcește, dincolo de el este spiritul, și spiritul primează, și spiritul rămâne, și când vom fi oameni duhovnicești în lumea sau Eonul sau veacul cel nou, atunci toate aceste slăbiciuni dispar, atunci nu mai este bătrânețe și nici moarte, toate acestea sunt reminiscența păcatului adamic. Așa că regele dacă vine, Dumnezeu poate să-l umple de har și să-i sporească înțelepciunea pe care o are și evlavia pe care o are și frumusețea fizică pe care o are. Deci, Dumnezeu să facă întorsătura, și apoi Dumnezeu știe cum va conduce acest popor, însă Îi trebuie om, Îi trebuie omul acela care, tot după expresia lucrării, să facă un pas smerit sub sceptra Împăratului sau Regelui regilor, și Dumnezeu va face zece pași. Însă câtă vreme nu te pleci, Dumnezeu nu poate lucra să aducă acest popor la lumină. Păi cum să aducă la lumină pe acești liber-cugetători care nu-L acceptă? Să se facă toate eforturile omenești posibile, nu poate această țară să se bucure de lumină și de pace și sufletele cetățenilor ei să fie pline de bucurie și de fericire firească, pentru că noi am fost creați pe pământ nu să stăm numai în exil, mai ales din clipa în care Hristos ne-a răscumpărat. Deci nu se poate câtă vreme ei conduc și nu-L acceptă pe Hristos; orice efort ar face, nu se poate să fie bine. Așa că numai în comuniune cu cerul pământeanul află împlinirea.

Oricum, noi avem speranța, și speranța este visul celor treji. Noi nu suntem nici naivi, cum ne consideră unii, nici habotnici, cum ne consideră alții, dar totuși cred că avem acea virtute care se cheamă „beția celor treji“ (cum o numesc părinții filocalici), sau acea nebunie absolut necesară și calificată drept virtute pentru cetățeanul împărăției lui Hristos. Trebuie să ai o nebunie sacră, care te face să te detașezi de acest firesc care în ochii lumii înseamnă virtute, dar în ochii lui Dumnezeu înseamnă nebunie, așa, în sensul ei literal.

12 decembrie 1991 † **Irineu Bistrițeanul**

Am inserat aici fragmente din cuvântările arhierelui Irineu pentru ca să știe omul cum trebuie înțeleasă această coborâre de cuvânt din cer, a cărui istorie este scrisă pe pământ în vremea noastră.

Dumnezeu grăiește din cer în limba română. Mărturiile multor creștini pot confirma aceasta. Ar fi o mare bucurie dacă oamenii bisericii, cărturarii și filozofii României ar folosi această frumoasă limbă.

Dumnezeu grăiește în limba română.

25 martie 1995

Mănăstirea Noul Ierusalim